

1

แจ๊ค ริชเชอร์กับมิเชลล์ จางใช้เวลาอยู่ด้วยกันในเมืองมิลวอกีสัปดาห์หนึ่ง พอถึงเช้าวันที่สี่เขากลับขึ้นห้องพักพร้อมกาแฟและพบว่าเธอหายไปแล้ว ทั้งกระดาษโน้ตไว้บนหมอน ริชเชอร์เคยเจอโน้ตแบบนี้มาก่อน เนื้อความด้านในก็ไม่ต่างกันเท่าไร้ มันบอกความรู้สึกไม่ทางตรงก็ทางอ้อม จางไม่ได้พูดตรง ๆ แต่กินใจที่สุด ไม่ใช่เพราะวิธีการนำเสนอ แต่เป็นในแง่ของการเปรียบเทียบ เธอใช้ปากกาลูกกลิ้งเขียนบนกระดาษโน้ตชิ้น ๆ และไม่เรียบ เธออธิบาย ชื่นชม และขอโทษ “คุณเหมือนนิวยอร์กซิตี้ เมืองที่ฉันชอบไปเที่ยว แต่ไม่เคยคิดจะไปใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น”

ริชเชอร์ทำอย่างที่เคยทำ นั่นคือปล่อยให้จางไปตามทางของเธอ เขาเข้าใจดีไม่จำเป็นต้องขอโทษ เพราะเขาเองก็อยู่ที่ไหนไม่ได้นาน ตลอดชีวิตที่ผ่านมา มีแต่การเดินทาง ไปโผล่ที่โน่น เยือนที่นั่น ใครจะทนได้ เขาตีหมกกาแฟตามด้วยกาแฟอีกถ้วยที่นำขึ้นมาให้เธอ เข้าไปหยิบแปรงสีฟันจากแก้วในห้องน้ำออกจากโรงแรม เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปตามถนนมากมายหลายสาย มุ่งหน้าไปยังสถานีรถไฟ เดว่าต่อนี้จางคงอยู่ในแท็กซี่ที่มุ่งหน้าไปสนามบิน เธอมีบัตรทองและมีถือ

ที่สถานีรถไฟริชเชอร์ทำอย่างที่เคยทำ นั่นคือซื้อตั๋วรถบัสคันแรกที่กำลังจะออกเดินทางโดยไม่สนว่าจุดหมายปลายทางอยู่ที่ไหน ปรากฏว่าสุดท้ายรถอยู่ที่แถบเหนือใกล้ชายฝั่งทะเลสาบซูพีเรีย ผิดทิศผิดทางไปหมด แทนที่จะไปหาอากาศที่อุ่นขึ้น เขากลับมุ่งหน้าไปพื้นที่ที่หนาวกว่าเดิม แต่เขาเล่นตามกฎ

จึงไม่เปลี่ยนใจ ริชเชอร์ขึ้นรถ นั่งมองทิวทัศน์นอกหน้าต่าง ผ่านรัฐวิสคอนซิน กองฟาง หุ่นหูก้าเลี้ยงสัตว์ที่ดูทรวดโถม ต้นไม้ดูหอย นี่เป็นช่วงปลายฤดูร้อน

หลายสิ่งหลายอย่างก็จบไปพร้อมกับฤดูกาล จางถามคำถามมากมาย ซึ่งจริง ๆ แล้วเป็นประโยคบอกเล่ามากกว่า ถ้าเป็นแค่หนึ่งปีเธอคงเข้าใจได้ เด็กชายคนหนึ่งเติบโตมาในฐานะทัพหลายแห่งในต่างประเทศแล้วถูกส่งไปประจำการตามฐานทัพหลายแห่งที่ต่างประเทศ เขาเข้าเรียนในโรงเรียนนายร้อยทหารเวสต์ปอยต์อยู่สี่ปีซึ่งไม่ใช่สถาบันที่สบายอะไรเท่าไรหรอก ต่อมาคนคนนั้นใช้เวลาหนึ่งถึงสองปีไปกับการเดินทางเยือนสถานที่ต่าง ๆ ก่อนลงหลักปักฐาน แต่ก็ไม่ได้ถาวรอยู่ดี ต้องยอมรับว่ามันเป็นนิสัยที่ควบคุมไม่ได้

จางพูดทุกอย่างด้วยความห่วงใย ไม่มีการประหมื่น ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แค่คุยกันสองนาทีแต่สื่อความหมายได้ชัดเจนว่าไม่เห็นด้วย เขากลมเธอว่าไม่เห็นด้วยเรื่องอะไร เพราะเขาไม่คิดว่าชีวิตตัวเองมีปัญหา

เธอย้อนหันทีว่านั่นแหละหลักฐานชั้นดี

ริชเชอร์ขึ้นรถบัส ไม่คิดจะลงกลางทางเพราะมันเป็นนิสัยของเขา แต่ตอนรถแวะจุดพักรถแห่งที่สอง เขาลงไปเดินเล่น มองผ่านกระจกหน้าโรงรับจำนำ แล้วเห็นแหวนวงหนึ่ง

จุดพักรถแห่งที่สองอยู่ตรงฝั่งเลื่อมโถมของเมืองเล็ก ๆ น่าจะเป็นศูนย์บริหารเขตของรัฐหรือเป็นที่ตั้งสำนักงานย่อย อย่างน้อยที่นั่นก็จะมีกรมตำรวจประจำเคาน์ตี เรือนจำคงอยู่ในเมือง ริชเชอร์เห็นสำนักงานประกันตัวผู้ต้องหาและโรงรับจำนำครบวงจรตั้งอยู่เคียงข้างกันบนถนนสายเก่าถัดจากห้องน้ำ

เขาตัวแข็งทื่อไปหมดเพราะนั่งรถนาน กวาดตามองถนนซึ่งอยู่ห่างจากห้องน้ำ แล้วเริ่มเดินไปทางนั้นโดยไม่มีจุดประสงค์นอกจากเดินเล่นเพื่อยืดเส้นยืดสาย เมื่อถึงโรงรับจำนำเขาก็เริ่มนับจำนวนकिตาร์ในตู้โชว์ มีเจ็ดตัวทุกตัวให้ความรู้สึกเศร้าใจ คล้ายหลายเพลงที่ได้ยินทางวิทยุ มันคือความฝันที่ไม่เป็นจริง ชั้นถัดลงมามีเถาไม้ใส่ของชั้นเล็กชั้นน้อย เพชรพลอยแทบทุกชนิด

รวมทั้งแหวนรุ่นมัธยมปลายหลากหลายรูปแบบ ยกเว้นวงเดียวที่เป็นแหวนรุ่นนักเรียนโรงเรียนนายร้อยทหารเวสต์ปอยต์ปี 2005

แหวนรุ่นวงนี้เท่มาก รูปทรงและสไตลเป็นแบบที่เวสต์ปอยต์นิยมลดกลายเป็นเส้นสีทองซับซ้อน ประดับพลอยสีด้าหรือไม่กี่แก้ว มีคำว่าเวสต์ปอยต์ด้านบนและ 2005 ด้านล่าง ตัวอักษรโบราณ โอเคียสุดคลาสสิก ใม่ว่ามันจะเกิดขึ้นเพราะต้องการสร้างอารมณ์นี้ถึงวันวานหรือชาติจินตนาการก็ตาม นักเรียนเวสต์ปอยต์ออกแบบแหวนรุ่นเอง เป็นสุดยอดของแหวนทั้งหมด แต่แหวนรุ่นนี้เล็กมาก

ริชเซอร์สวมไม่ได้แน่ไม่ว่าจะนิ้วไหน แม้กระทั่งนิ้วก้อยซ้ายก็คงสอดไม่ผ่านเล็บด้วยซ้ำ มันไม่มีทางผ่านข้อนิ้วแรกไปได้ ดูจากขนาดแล้วน่าจะเป็นแหวนของผู้หญิง อาจจะทำเลียนแบบให้คู่หมั้นหรือแฟนเพื่อเป็นของขวัญหรือของที่ระลึก

แต่ไม่น่าเป็นไปได้

ริชเซอร์เปิดประตูโรงรับจำนำ ก้าวเข้าไปข้างใน ชายร่างใหญ่ดูแข็งแรง หลังเครื่องคิดเงินเงยหน้ามอง เขาดูสกปรก ผมยุ่งรุงรัง อายุสามสิบกลาง ๆ ผิวคล้ำ เนื้อตัวเต็มไปด้วยไขมัน นัยน์ตาเจ้าเล่ห์ พอที่จะตอบโต้ร่างสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าเซนติเมตรและหนักหนึ่งร้อยสิบสามกิโลกรัมของริชเซอร์ได้ หมอนั้นไม่ออกอาการกลัว คงมีปืนบรรจุกระสุนพร้อมใช้งานอยู่ที่ใต้เคาน์เตอร์หรือไม่กี่โง่ แต่เขาดูจะไม่ได้เป็นอย่างนั้น ไม่อยากเสี่ยงถูกมองว่าก้าวร้าว แต่ก็ไม่อยากให้ใครมองว่าทำตัวหงอ นี่เป็นเรื่องศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจของตัวเอง

“ไง” หมอนั้นหันท้ายแบบกันเอง

ด้วยความสัตย์จริงไม่ดีเท่าไร ริชเซอร์คิด จางน่าจะถึงซีแอตเทิลและกลับไปใช้ชีวิตตามทางของเธอแล้ว

“พอไหว” เขาตอบสั้น ๆ

“มีอะไรให้ช่วยไหม”

“ขอดูแหวนรุ่นหน่อย”

เจ้าของโรงรับจำนำดึงถาดออกมาวางบนเคาน์เตอร์ แหวนรุ่นวงนั้นกำลัง
ราวกับลูกกอล์ฟจิ๋ว ริชเซอร์หยิบขึ้นมาพิจารณาตลอดสาย แน่ใจว่าไม่ใช่แหวนที่
ทำเลียนแบบมอบให้แฟนหรือคู่หมั้น แต่เป็นแหวนรุ่นของแท้ แหวนเลียนแบบ
ไม่มีตัวอักษรสลักแบบนี้ มันต้องเป็นของนักเรียนเวสต์ปอยต์สักคน เจ้าตัว
คงสวมใส่ด้วยความภูมิใจหลังจากสี่ปีที่เรียนอยู่ที่นั่น หากไม่ภูมิใจในสถาบัน
การศึกษาก็คงไม่เชื่อมั่น ไม่มีใครบังคับ

มันสลักว่าเอส.อาร์.เอส. 2005

คนขับรถบัสสกอตเตอร์เรียกผู้โดยสารกลับขึ้นรถเพื่อเดินทางต่อ ผู้โดยสาร
หายไปคนหนึ่ง ริชเซอร์วางแหวนลงที่เดิมพร้อมกล่าว “ขอบคุณ” เขาเดินออก
จากโรงรับจำนำ ผ่านห้องน้ำ เมื่อถึงประตูรถบัสก็บอกคนขับ “ผมจะไม่ไปต่อ”

“ไม่คืนเงินนะ”

“ไม่หวังอยู่แล้ว”

“มีกระเป๋าเดินทางในช่องเก็บสัมภาระหรือเปล่า” คนขับถาม

“ไม่มี”

“ขอให้มีความสุข”

คนขับปิดประตูรถ เครื่องยนต์คำราม ล้อหมุนโดยไม่มีริชเซอร์บนรถ
เขาเบือนหน้าหนีคว้านจากเครื่องยนต์ดีเซล เดินกลับไปยังโรงรับจำนำ

2

ชายในโรงรับจำนำทำท่าทางรำคาญที่ต้องลากตลาดแหวนออกมาอีกครั้งหลังเพิ่งเก็บไปหยก ๆ แต่ก็ไม่มีทางเลือก เขานำมันออกมาวางที่เคาน์เตอร์ แหวนรุ่นเวสต์ปอยต์กำลังไปมาบนตลาดก่อนริชเซอร์จะหยิบขึ้นมา

“จำผู้หญิงที่เอามาจำนำได้ไหม” ริชเซอร์ถาม

“ผมจะจำได้ยังไง” หมอนุ่นย่น “ที่นี้มีของเป็นล้านชิ้น”

“คุณบันทึกไว้หรือเปล่า”

“คุณเป็นตำรวจหรือ”

“เปล่า” ริชเซอร์ตอบ

“ทุกอย่างที่นี่ถูกกฎหมาย”

“ผมไม่สน แค่อยากได้ชื่อของผู้หญิงที่เอามาจำนำเท่านั้น”

“ทำไม”

“เราจบจากโรงเรียนเดียวกัน”

“ที่ไหน ทางเหนือหรือ”

“ตะวันออกของที่นี่” ริชเซอร์บอก

“คุณไม่ใช่เพื่อนร่วมชั้นเรียนของเธอหรือ? ไม่ใช่รุ่น 2005 แน่ ไม่ได้ว่านะ”

“ผมมันรุ่นก่อนหน้า แต่โรงเรียนก็ได้เปลี่ยนมากนั่น นั่นหมายถึงว่าผมรู้ว่าเธอต้องผ่านงานหนักแค่ไหนเพื่อให้ได้มันมา เลยสงสัยว่าเธออยู่ในสถานการณ์เลวร้ายขนาดไหนถึงกับต้องสละมัน”

“โรงเรียนประเภทไหน” เจ้าของร้านถาม

“ประเภทที่สอนเชิงปฏิบัติ”

“คล้ายโรงเรียนสารพัดช่างนั่นสิ”

“ประมาณนั้น”

“เธออาจเสียชีวิตจากอุบัติเหตุก็ได้”

“เป็นไปได้” ริชเซอร์ตอบ แต่ลึก ๆ เชื่อว่าไม่ใช่แน่ ปี 2005 ถือว่าเป็นช่วงยากลำบากของคนที่นี่เรียนจบเพราะช่วงนั้นมีสงครามในอิรักและอัฟกานิสถาน “แค่อยากรู้ให้แน่ใจ”

“ทำไม”

“บอกไม่ได้”

“เรื่องเกียรติยศหรือไง”

“ก็อาจจะ”

“โรงเรียนช่างมีเรื่องเกี่ยวกับเกียรติยศด้วยหรือ”

“บางแห่งมี”

“คนเอามาจำหน่ายไม่ใช่ผู้หญิง ผมรับซื้อแหวนวงนี้พร้อมกับของอื่น ๆ”

“เมื่อไหร่”

“เมื่อเดือนก่อน”

“จากใคร”

“ผมไม่บอก นี่เป็นธุรกิจของผม ทำไมต้องบอกด้วยล่ะ ทุกอย่างถูกกฎหมายร้อยเปอร์เซ็นต์ รู้ว่าอย่างนั้น ผมมีใบอนุญาตและผ่านการตรวจสอบมาแล้วทุกรูปแบบ”

“แล้วทำไมไม่กลับบอก”

“มันเป็นข้อมูลส่วนตัว”

“แล้วถ้าผมซื้อแหวนวงนี้ล่ะ” ริชเซอร์หยิ่งทำที่

“ห้าสิบบดอลลาร์”

“สามสิบ”

“สี่สิบ”

“ตกลง” ริชเซอร์ตอบ “ที่นั่นผมก็มีสิทธิที่จะรู้ที่มาของมัน”

“ที่นั่นไม่ใช่ซัทเทปส์ซึ่งเปิดประมูลของสะสมราคาแพงแน่นอน”

“แล้วไงล่ะ”

หมอนั่นคิดอดีตใจแล้วบอก

“มันมาจากชายคนหนึ่งซึ่งช่วยการกุศลนะ ผู้คนบริจาคสิ่งต่าง ๆ เพื่อนำไปหักภาษี เป็นค่าลดหย่อนได้ ส่วนใหญ่เป็นรถเก่าและเรือเก่า แต่ก็มิใช่ของอย่างอื่นด้วย เขาออกไปเสิร์ฟรับเงินที่สูงเกินจริงเพื่อขอคืนภาษีแล้วขายต่อสิ่งที่ได้มา จากนั้นก็จ่ายเช็คให้องค์กรการกุศล ผมซื้อของชิ้นเล็ก ๆ จากเขาเพื่อขายเอากำไร”

“คุณคิดว่ามีคนบริจาคแหวนวงนี้ให้การกุศลเพื่อหักภาษีหรือ”

“ฟังเข้าทำออก ถ้าเจ้าของเดิมตายนะนะ มันก็จะเป็นส่วนหนึ่งของมรดก”

“ไม่น่าใช่” ริชเซอร์บอก “ผมคิดว่าญาติน่าจะเก็บไว้มากกว่า”

“ขึ้นอยู่กับว่าญาติกินดีอยู่ดีหรือเปล่า”

“คุณอยู่ที่นั่นลำบากไหม”

“ไม่ ผมเป็นเจ้าของโรงรับจำนำนี้”

“แต่ชาวบ้านก็ยังบริจาคเพื่อการกุศลนะหรือ”

“เลิกกับไบเสิร์ฟรับเงินปลอม รัฐบาลยกเว้นภาษีรายได้บางส่วน”

“ผู้ขายใจกุศลคนนั้นเป็นใคร”

“ผมจะไม่บอกคุณ”

“ทำไม”

“คุณเป็นใคร มันไม่ใช่ธุระกงการอะไรของคุณ”

“ผมเป็นคนที่พบเจอกับวันแยะ ๆ แน่หนอนว่าไม่ใช่ความผิดของคุณ แต่ถ้าจะแนะนำ คงต้องบอกว่ามันอาจโง่งงที่คิดจะทำให้วันของผมเลวร้ายกว่าเดิม คุณอาจเป็นปางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ผมทนไม่ไหวอีกต่อไป”

“คุณชู้ผมหรือ”

“ผมว่ามันเหมือนพยากรณ์อากาศมากกว่า เหมือนเตือนว่าจะมีพายุทอร์นาโดเข้า ريباที่กำบัง เป็นบริการสาธารณะ”

“ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้”

“โชคดีที่ผมไม่ปวดหัวแล้ว เพิ่งโดนพาดกบาลมา แต่หมอบอกว่าทุกอย่างจะดีขึ้น เพื่อนับดับให้ผมไปหาหมอ สองหนเชี่ยวชาญ เธอเป็นห่วงผม”

เจ้าของโรงรับจำนำเจียบอีกครึ่งก่อนถาม
“แหวนวงนี้มาจากโรงเรียนประเภทไหนกันแน่”
“โรงเรียนนายร้อยทหาร” ริชเซอร์ตอบ
“โทษที ไม่ได้ว่านะ เป็นโรงเรียนสำหรับเด็กมีปัญหาหรือมีอาการทางจิต
หรือเปล่า”

“อย่าโทษเด็ก” ริชเซอร์เตือน “ให้ดูที่ครอบครัว พ่อแม่ของนักเรียนที่นั่น
เคยฆ่าคนมาแล้ว”

“จริงเหรอ”

“มากกว่าค่าเฉลี่ยก็แล้วกัน”

“พวกคุณเลยไม่มีวันทิ้งกันงั้นสิ”

“เราไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง”

“คนที่ขายแหวนให้ผมจะไม่พูดกับคนแปลกหน้า”

“เขามีใบอนุญาตและผ่านการตรวจสอบจากรัฐหรือเปล่า”

“สิ่งที่ผมทำนั้นถูกกฎหมาย หมายความว่าอย่างนั้น ตราบใดที่เชื่อ
แบบนั้นผมก็จะทำต่อไป มันมาจากองค์กรการกุศล ผมได้เห็นเอกสารแล้ว
ทุกคนทำแบบนี้ มีโฆษณาทางทีวีด้วยซ้ำ ส่วนมากเป็นรถยนต์ มีเรือเป็น
บางครั้ง”

“ผู้ชายคนนี้จะไม่ยอมคุยกับผมงั้นเหรอ” ริชเซอร์ถาม

“ผมคงแปลกใจมากหากเขายอมคุยด้วย”

“เขาไม่มีมารยาททางสังคมหรอกงั้น”

“เอาเป็นว่าผมจะไม่เชิญเขาไปปิกนิกเด็ดขาด”

“เขาชื่ออะไร”

“จิมมี่ แร็ต”

“ชื่อจริงเหรอ”

“ทุกคนรู้จักเขาในชื่อนั้น”

“จะเจอจิมมี่ แร็ตได้ที่ไหน”

“ให้สังเกตรถฮาร์ลีย์-เดวิดสัน 6 คัน เจอ 6 คันนั้นจอดหน้าบาร์ไหน
จิมมี่ แร็ตอยู่ที่นั่น”

3

เมืองนี้ค่อนข้างเล็ก ถัดจากย่านที่ดูเหงาหงอยเศร้าสร้อยเป็นย่านที่อาจจะเจียบเหงามาแล้วห้าหรือสิบปีแต่ยังมีความหวัง สถานประกอบการหลายแห่งใช้แผ่นไม้ปิดหน้าต่างและตอกตะปูแน่นหนาเนื่องจากปิดกิจการ ยังมีบางร้านที่เปิดทำธุรกิจ บรรยากาศเป็นไปอย่างเจียบเหงาว่างแวงแบบชนบท รถปิกอัพขนาดใหญ่แล่นผ่านไปช้า ๆ มีที่เล่นบิลเลียดแห่งหนึ่ง ไฟตามถนนมีไม่มากนัก ตอนนี่เริ่มมืด ดูจากสิ่งก่อสร้างแล้วที่นั่นเหมือนเป็นฟาร์มโคนม บรรดาร้านรวงดูคล้ายโรงรีดนมสมัยโบราณ มันคงฝังรากลึกอยู่ในเมืองนี้

บาร์แห่งหนึ่งเป็นอาคารไม้ตั้งอยู่โดดเดี่ยว วัชพืชแทรกผ่านก้นกรวดในลานจอดรถ ซึ่งมีมอเตอร์ไซค์ฮาร์ลีย์-เดวิดสัน 7 คันจอดเป็นแถว ไม่ใช่แก๊งมอเตอร์ไซค์เฮลล์แองเจิลแน่นอน นี่อาจเป็นแก๊งมอเตอร์ไซค์โหดและเถื่อนที่สุดในสายตาชาวบ้าน บรรดานักบิดประเภทนี้หลายสิบกลุ่มแม้จะดูคล้ายกันแต่ก็มีจุดแตกต่าง พวกนี้ชอบห้อยพู่หนังสีดำและโลหะชุบทองหรือเงิน ซี่ในท่าเอนตัวไปด้านหลัง เขี่ยขาทั้งสองไปข้างหน้า คงรู้สึกเย็นและคิดว่าเจ๋งมาก พวกเขาสวมเสื้อกั๊กหนังสีดำ กางเกงขายาวสีดำ และรองเท้าบู๊ตสีดำ ทุกอย่างดำล้วน ช่วงปลายฤดูร้อนแบบนี้จึงรู้สึกร้อนมาก

รถมอเตอร์ไซค์ทุกคันเป็นสีดำมันวาว สีคันมีลายเปลวไฟสีส้ม อีกสามคันมีลายอักษรธนสีเงิน บาร์ดูเก่า วัสดุผนังหลังคาบางจุดหลุดออก เห็นแอร์อยู่ตรงหน้าต่าง มันกำลังทำงานหนักเพื่อสู้กับอากาศร้อน น้ำแอร์หยดลงจนเป็นแอ่งด้านล่าง

รถสายตรวจในท้องที่คันหนึ่งวิ่งผ่านช้า ๆ อาจใช้เวลาครึ่งวันแรกหารายได้เพิ่มให้เทศบาลด้วยเครื่องตรวจจับความเร็วบนทางหลวง ครึ่งวันหลังก็ไปตรวจตราตามถนนสายต่าง ๆ ในเมืองซึ่งอยู่ในเขตรับผิดชอบ ให้ชาวบ้านเห็นการทำงานของตำรวจโดยสนใจย่านที่มีปัญหาเป็นพิเศษ ตำรวจคนเดียวในรถจ็องริชเซอร์ อีกฝ่ายดูสะอาดสะอ้าน เรียบร้อย ไม่เหมือนเจ้าของโรงรับจำนำร่างกายไร้ไขมัน ใบหน้าผอม ตาฉายแววจลลาด นั่งตัวตรงหลังพวงมาลัยดูแล้วน่าจะเพิ่งตัดผมใหม่ เพราะผมด้านข้างและด้านหลังสั้นจนติดหนังหัว อาจจะต้องเมื่อวานหรือไม่เกินสองวัน

ริชเซอร์ยืนหนึ่ง มองตามขณะรถสายตรวจขับผ่าน ทันใดนั้นเสียงรถมอเตอร์ไซค์ก็ดังมาแต่ไกล ยิ่งใกล้เข้ามายิ่งเสียงดัง เขาหันไปเห็นฮาร์ลีย์คันที่แปดเลี้ยวตรงมุมถนน เครื่องยนต์ใหญ่มาก รถเริ่มชะลอความเร็ว คนขับซึ่งสวมเสื้อกั๊กดำทับเสื้อยืดดำแทบจะนอนหงายหลังบนเบาะ เท้าสองข้างเหยียดไปข้างหน้า บังคับรถเลี้ยวเข้าลานและจอดในแถวเป็นคันสุดท้าย เครื่องยนต์ดังเหมือนช่างกำลังตีเหล็กบนทั่งก่อนดับลง คนขับดับขาตั้งลง บริเวณนั้นกลับมาเงียบอีกครั้ง

“ผมมาหาจิมมี เร็ว” ริชเซอร์บอก

ชายคนนั้นมองไปที่มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งในแถว เหมือนอดที่จะเหลียวมองไม่ได้เมื่อได้ยินคำถาม เขาตอบกลับว่า “ไม่รู้จัก” จากนั้นก็เดินตัวแข็งที่ขาโก่งไปทางประตูบาร์ หุ่นเหมือนลูกแพร์ที่ด้านบนเล็กแต่ช่วงล่างใหญ่ อายุน่าจะประมาณสี่สิบ สูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดเซนติเมตร ผิวสีน้ำตาลอ่อนคล้ายอาบผิวด้วยน้ำมันเครื่อง เจ้าตัวตั้งประตูเปิดแล้วเดินเข้าไป

ริชเซอร์ยืนอยู่ที่เดิม รถมอเตอร์ไซค์คันที่ชายขาโก่งมองคือคันที่มีตัวอักษรรุนลีเงิน คันใหญ่เหมือนคันอื่น แต่ที่พีกเท้าและแฮนด์รถอยู่ใกล้เบาะมากกว่าคันอื่นเล็กน้อย จิมมี เร็วน่าจะสูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตร ผอม พกมีดหรือปืน และอาจเป็นคนโหดเหี้ยม

ริชเซอร์เดินเข้าหาประตูบาร์ เปิดออก และก้าวเข้าข้างใน มันเป็นห้องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า บรรยากาศสลัว ร้อน กลิ่นเบียร์หกอบอวล เคาน์เตอร์บาร์อยู่ทางซ้าย โต๊ะอยู่ด้านขวา ผั่งด้านหลังโค้ง ถัดไปเป็นทางเดินแคบ ๆ

ห้องน้ำ โทรคัพท์สาธารณะ และประตุน้ำไฟ มีหน้าต่างสี่บาน รวมทางออก เบ็ดเสร็จทุกทาง นั่นคือสิ่งแรกที่อดีตสาวตรีทหารนับ

นักบิดแปดคนรวมตัวที่โต๊ะสำหรับสี่คนสองตัวใกล้หน้าต่าง กำลังดื่มเบียร์ ในแก้วที่หนักและขึ้น คนที่มาหลังสุดแทรกตัวเข้านั่งเก้าอี้ว่างพร้อมเบียร์เต็มแก้ว มีหกคนที่หุน่ใกล้เคียงกัน คนที่ดูแย่ที่สุดคือคนที่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสอง เซนติเมตร ผอมแห้ง ใบหน้าแคบ สายตาไม่เคยอยู่นิ่ง

ริชเซอร์ตรงไปที่เคาน์เตอร์บาร์และสั่งกาแฟ

“โทษะที่ ที่นี้ไม่มีกาแฟ” บาร์เทนเดอร์ตอบ

“นั่นจิมมี แร็ตไช้ใหม่ คนที่ตัวเล็กหน่อยนะ”

“หากคุณมีปัญหากับเขา ไปจัดการข้างนอก ตกลงไหม”

บาร์เทนเดอร์ตอบแล้วไม่สนใจเขาอีก ริชเซอร์รอ นักบิดคนหนึ่งดื่มจนหมดแก้ว ลุกจากเก้าอี้ และเดินไปห้องน้ำ ริชเซอร์ฉวยโอกาสไปนั่งแทน รู้สึกได้ว่าเบาะร้อน ชายคนที่แปดจ้องหน้าริชเซอร์แล้วหันไปทางจิมมี แร็ต

“นี่เป็นปาร์ตี้ส่วนตัว นายไม่ได้รับเชิญ” จิมมี แร็ตออกอาการทันที

“ฉันอยากได้ข้อมูลบางอย่าง” ริชเซอร์บอก

“เกี่ยวกับอะไร”

“การบริจาคเพื่อการกุศล”

จิมมี แร็ตมองด้วยสายตาว่างเปล่าแล้วนึกบางอย่างขึ้นมาได้ เขาชำเลืองมองประตู นึกถึงโรงรับจำนำ แล้วออกปากไล่

“ไปให้พ้น”

ริชเซอร์กำหมัดซ้ายบนโต๊ะ กำปั้นมีขนาดพอ ๆ กับเนื้อไก่ที่ขายในซูเปอร์มาร์เกต นิ้วยาวหนา ข้อนิ้วใหญ่ราวกับถั่ววอลนัท แผลเป็นและรอยแผลเก่าสีขาวยัดกับผิวในฤดูร้อน

“ฉันไม่สนว่านายโกงเงินใคร ขโมยมาจากใคร หรือกำลังปกป้องใคร ที่ฉันอยากรู้คือนายได้แหวนวงนี้มาจากไหน” เขาคลายหมัด เผยให้เห็นแหวนในอุ้งมือ แหวนเวสต์ปอยต์ปี 2005 ขนาดเล็ก ลวดลายสีทองซับซ้อน ประดับพลอยสีดำ

จิมมี แร็ตเสียบ

แต่มีบางอย่างในแวตตาที่ทำให้ริชเชอร์เชื่อว่าอีกฝ่ายจำได้

“เวสต์ปอยต์เป็นชื่อโรงเรียนนายร้อยทหารสหรัฐ หลักฐานปรากฏชัดที่
แหวน ตรงสองคำแรกที่สลักไว้ นี่เป็นคดีของรัฐบาลกลาง”

“นายเป็นตำรวจชั้นหเรอ” จิมมี แร็ตถาม

“ไม่ แต่มีเหรียญลิบห้าเซ็นต์ที่จะใช้โทรศัพท์แจ่งตำรวจได้”

ผู้ชายที่ไปเข้าห้องน้ำกลับมาและยืนอยู่หลังริชเชอร์ กางแขนสองข้าง
เหมือนไม่เข้าใจ รวกับจะถามว่าเกิดอะไรขึ้นและหมอนี่เป็นใคร ทางตาข้างหนึ่ง
ของริชเชอร์จ้องจิมมี แร็ต อีกข้างเหลือบมองกระจกหน้าต่างข้าง ๆ เห็นภาพ
สะท้อนสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นด้านหลัง

“แก้อี้มีเจ้าของ” จิมมี แร็ตบอก

“ใช่ ของฉันไง” ริชเชอร์สวน

“นายมีเวลาห้าวินาที”

“ฉันจะนั่งจนกว่านายจะตอบคำถาม”

“คิดว่าคืนนี้จะโชคดีเธอไง”

“ฉันไม่ต้องอาศัยโชค” ริชเชอร์วางมือขวาบนโต๊ะ มันใหญ่กว่ามือซ้าย
เล็กน้อยซึ่งเป็นธรรมชาติของคนถนัดขวา มีแผลเป็นและรอยแผลเก่ามากกว่า
มือซ้าย รวมทั้งตำหนิรูปตัววีคล้ายแผลงูกัด แต่จริง ๆ แล้วโดนเล็บช่วน

จิมมี แร็ตยกไหล่ รวกับบทสนทนาทั้งหมดเป็นเรื่องเล็กมาก

“ฉันเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทาน” จิมมี แร็ตตอบ “ฉันได้แหวนวงนั้น
มาจากคนอื่น คนคนนั้นก็ได้มาจากคนอื่นอีกที มันถูกบริจาค ขาย หรือจำหน่าย
แล้วไม่ไปถ่ถอน ฉันไม่รู้อะไรมากกว่านั้นอีก”

“นายได้มาจากใคร”

จิมมี แร็ตไม่ตอบ ริชเชอร์ยังคงใช้หางตามองเหมือนเดิม ตาขวามอง
จิมมี แร็ต ตาซ้ายมองภาพสะท้อนบนกระจก เห็นผู้ชายข้างหลังเหวี่ยงหมัดขวา
เป้าหมายคืออกหรือริชเชอร์เพื่อส่งร่างสูงใหญ่ร่วงจากเก้าอี้ ได้รับบาดเจ็บ หรือ
มีนงระดับหนึ่ง

แต่ไม่ได้ผล

ริชเชอร์เลือกวิธีรับมือที่ง่ายที่สุด นั่นคือกัมหัวหลบ ปล่อยให้หมัดวิดข้ามหัว พร้อมกับโต้กลับด้วยการบิดตัว คอกเข้าไต่อีกฝ่ายอย่างถนัดถนี่ ร่างมันล้มตึงกับพื้น ริชเชอร์หมุนตัวอีกครั้งรอบ นิ่งเก้าอี้ตัวเดิม รวากับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

จิมมี แร็ตโต้ได้แต่มอง

บาร์เทนเดอร์ตะโกน “พามันออกไปข้างนอก” เขาหมายความอย่างที่พูดจริง ๆ

“ตอนนี้นายมีปัญหาคาเน่” จิมมี แร็ตโต้

เวลาเดียวกันนี้นางคงกำลังเลือกซื้อวัตถุดิบเพื่อทำอาหารค่ำ อาจมีร้านชำเล็ก ๆ ใกล้บ้าน เธออาจเลือกซื้อส่วนผสมที่ดีต่อสุขภาพและทำได้ง่าย ๆ เพราะรู้สึกเหนื่อยและเพลียก็เป็นได้

วันอันแสนเลวร้าย

“เหลือคนอ้วนอีกหก คนแคระอีกหนึ่ง ง่ายมาก” ริชเชอร์ลำทับ

เขาลุกขึ้นยืน เอี้ยวตัว ขาช้างหนึ่งเหยียบร่างชายที่พื้น อีกข้างก้าวข้ามเดินตรงไปยังประตู ผ่านออกไปที่ทางเดินรอยกรวด ตรงเข้าหาแถวมอเตอร์ไซค์ที่จอดอยู่ เขาหันมองหลัง เห็นเจ็ดคนที่ไม่แน่จริงตามมา แต่ละคนตัวแข็งขาโก่ง หุ่นไม่เหลือเค้าเดิมเนื่องจากดื่มเบียร์จนพุงโต น้ำหนักตัวเยอะ กิริยาท่าทางดูไม่ได้ รวมกันแล้วมีลิปส์หุ้มและลิปส์เท่าในรองเท้าบู๊ต

อาจเป็นรองเท้าบู๊ตหุ้มหัวเหล็กก็ได้

น่าจะเป็นวันที่แย่มาก ๆ

แต่ไม่สำคัญหรอก จริงไหม

เจ็ดคนยืนกระจายเป็นครึ่งวงกลม ด้านซ้ายของจิมมี แร็ตโต้สามคน ด้านขวาอีกสาม ริชเชอร์เคลื่อนไหวตลอดเวลาเพื่อให้พวกมันหมุนไปตามทางที่เขาต้องการ ต้องหันหลังให้ถนน หลีกเลียงด้านที่ติดรั้วด้านหลังหรือทางที่จะทำให้จมนุ่ม ไม่มีแผนหนีในใจ แต่คิดทางเลือกที่ดีไว้ก่อนเสมอ

พวกมันกระชับครึ่งวงกลมให้แคบลง แต่ยังไม่แคบพอ ยังห่างริชเชอร์ราวสามเมตร ระยะห่างระหว่างพวกมันอยู่ที่ประมาณหนึ่งเมตร สองคนแรกน่าจะลงมือก่อนเพราะทั้งคู่เริ่มลากเท้าเข้ามาช้า ๆ พร้อมเสียงฮึดฮัดไม่พอใจ

ดาจ้องเขม็งพร้อมตะครุบเหยื่อ ริชเซอร์วางแผนวิ่งเข้าไปพร้อมเลือกกำปั้น
เข้าไปหน้าคนหนึ่งในแถว แล้ววิ่งผ่านไปด้านหลังของกลุ่มคนครึ่งวงกลมนั้น
พวกมันต้องปรับขบวนใหม่เป็นครึ่งวงกลมกลับด้าน แต่คว้าไปคนหนึ่งแล้ว
เหลือหกต่อหนึ่ง จากนั้นเขาจะซ้ำวิธีเดิม เก็บได้อีกคน เหลือห้าต่อหนึ่ง
ถึงจุดนี้พวกมันจะไม่ยอมให้โดนหลอกเป็นครั้งที่สาม แต่จะรวมกลุ่มกระชับ
ยิ่งขึ้น ยกเว้นจิมมี แร็ต ริชเซอร์เชื่อว่าอีกฝ่ายจะไม่ร่วมวงด้วยแน่ มันฉลาด
เกินกว่าจะยอมเจ็บตัว สุดท้ายจะเหลือสี่ต่อหนึ่ง

วันแสนเลวร้าย

สำหรับบางคน

“โอกาสสุดท้าย” ริชเซอร์เตือน “บอกคนแคระให้ตอบคำถาม แล้ว
พวกนายจะได้กลับไปซดเบียร์ต่อ”

ไม่มีใครพูดอะไร แต่กระชับวงแคบลง ทั้งหมดย่อตัวจนแทบหมอบ
กางแขน รุกคืบมาข้างหน้า ริชเซอร์เลือกเป้าหมายแรกไว้ไนใจ แล้วรอเวลา
จนกว่าเป้าหมายจะอยู่ห่างไปหนึ่งเมตรครึ่ง กระโดดแค่ก้าวเดียวถึงเพื่อเก็บพลัง
ไว้ใช้ภายหลัง

ทันใดนั้นเสียงยางรถยนต์บดถนนก็ดังขึ้นอีกครั้งจากด้านหลังเขา ซึ่ง
เท่ากับเป็นด้านหน้าพวกมัน เจ็ดคนนั้นยึดตัวขึ้นทันที มองหน้ากัน ตาเบิกกว้าง
ทำสีหน้าเหมือนไร้เดียงสา ริชเซอร์หันหลังมอง เห็นรถตำรวจสายตรวจคันเดิม
คนขับหน้าเดิม รถชะลอแล้วหยุด ตำรวจลดกระจกฝั่งผู้โดยสารลง เอียงตัว
มองออกมาสบตาริชเซอร์ แล้วพูดอย่างสุภาพ “ช่วยขยับเข้ามาใกล้ ๆ หน่อย
ครับ”

ริชเซอร์ทำตาม แต่ไม่ได้ไปฝั่งผู้โดยสาร เขาไม่อยากหันหลังให้จึงเดิน
อ้อมไปทางฝั่งคนขับ ระหว่างที่ลดกระจกฝั่งคนขับลงตำรวจก็กดปุ่มเลื่อนกระจก
ฝั่งผู้โดยสารขึ้น ในมือตำรวจมีปืน เขาวางไว้บนตัก ทำที่ผ่อนคลาย

“อยากบอกใหม่ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น” ตำรวจถาม

“คุณเคยเป็นทหารบกหรือนาวิกโยธินหรือเปล่า” ริชเซอร์ถาม

“ทำไมผมต้องเคยเป็นทหารด้วย” ตำรวจย้อน

“ตำรวจส่วนใหญ่ในสถานที่แบบนี้เคยเป็น โดยเฉพาะคนที่เดินทางไกล ไปร้านสวัสดิการทหารเพื่อตัดผม”

“ใช่ ผมเคยเป็นทหารบก”

“เหมือนผมเลย ไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

“ผมต้องรู้เรื่องราวทั้งหมด” ตำรวจบอก “คนจำนวนมากเคยเป็นทหารบก แต่ผมไม่รู้จักคุณ”

“แจ๊ค ริชเซอร์ หน่วยทหารสารวัตรที่ 110 ปลดประจำการยศพันตรี ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ผมเคยได้ยินชื่อหน่วยทหารสารวัตรที่ 110”

“หวังว่าจะเป็นในทางที่ดี”

“สำนักงานใหญ่อยู่ในกระทรวงกลาโหม ถูกต้องไหม”

“ไม่ใช่ อยู่ในรีออคคริก รัฐเวอร์จิเนีย ก่อนไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ ของตึกเพนตากอน ผมมีออฟฟิศที่ยอดเยี่ยมอยู่ที่นั่นสองสามปี คุณทดสอบผมด้วยคำถามนั้น ถูกต้องไหม”

“คุณผ่านการทดสอบ ใช่ อยู่ในรีออคคริก เอาละ บอกได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น ดูเหมือนคุณกำลังซัดกับคนพวกนี้”

“ตอนนี้แค่คุยกัน” ริชเซอร์ตอบ “ผมถามพวกเขาเกี่ยวกับบางอย่าง แต่กลับได้รับคำตอบว่าอยากตอบในที่โล่งแจ้งมากกว่า ซึ่งก็ไม่ว่าทำไม อาจกลัวมีคนแอบฟังก็ได้”

“คุณถามอะไร”

“ถามว่าได้แหวนวงนี้มาจากไหน” ริชเซอร์วางข้อมือบนขอบหน้าต่างแบบมีให้เห็นแหวน

“เวสต์ปอยต์” ตำรวจระบุได้ทันที

“คนพวกนี้ขายให้โรงรับจำนำ ผมอยากรู้ว่าได้มาจากใคร”

“ทำไม”

“ไม่รู้สิ แค่อยากรู้ความเป็นมาของมัน”

“พวกเขาจะไม่บอกคุณหรอก”

“คุณรู้จักพวกเขาเหรอ” ริชเซอร์ถาม

“ไม่มีอะไรที่เราพิสูจน์ได้”

“แล้วไงต่อ”

“พวกเขานำข่าวของมาจากเซาท์ดาโคตา ผ่านมินนิโซตาซึ่งห่างไปสองรัฐ แต่ก็ไม่ได้ทำให้เอพีไอสนใจสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างรัฐ ไม่สำคัญมากพอที่จะส่งนักสืบจากกรมตำรวจเซาท์ดาโคตาขึ้นเครื่องบินมา คนพวกนี้จึงเสี่ยงน้อยมาก”

“จากที่ไหนในเซาท์ดาโคตา”

“ไม่รู้”

ริชเซอร์คิด

ตำรวจเตือน “คุณควรเข้ามาในรถ พวกนั้นมีเจ็ดคน”

“ผมจะไม่ใช่ใคร” ริชเซอร์ตอบ

“ถ้าไม่มีอะไร ผมจะทำเป็นจับกุมคุณเพื่อทำให้ทุกอย่างราบรื่น แต่คุณต้องไปจากที่นี่เพราะผมไม่มีทางเฝ้าอยู่ตรงนี้ได้ทั้งวัน”

“ไม่ต้องห่วงผม”

“ผมควรจับกุมคุณ”

“ข้อหาอะไรล่ะ เหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นนั้นหรือ”

“เพื่อความปลอดภัยของคุณเอง”

“ผมคิดว่าคำพูดของคุณเป็นการสบประมาทผม ดูเหมือนคุณไม่ห่วงความปลอดภัยของพวกเขาเลย คุณพูดราวกับแน่ใจว่าสุดท้ายผมต้องเจ็บตัว”

“ขึ้นรถเถอะ เรียกว่าถอยทางยุทธวิธีก็แล้วกัน คุณหาที่มาของแหวนด้วยวิธีอื่นก็ได้”

“ยังไงล่ะ”

“ลืมเรื่องทั้งหมดดีกว่า พนันได้เลยว่าไม่มีเรื่องราวน่าสนใจ บางทีชายคนนั้นกลับมาพร้อมความเศร้าและขมขื่น เลยคิดจะขายแหวนวงนั้นให้เร็วที่สุดเพื่อจ่ายค่าเช่ารถพ่วง”

“แหวนี่มันเป็นอย่างนั้นหรือ”

“บอยพอสสมควร”

“คุณทำได้ดีทีเดียว” ริชเซอร์ชม

“มันเป็นไปได้หลากหลายทาง”

“ไม่ใช่ของผู้ชาย แหวนวงเล็กเกินไป ต้องเป็นของผู้หญิง”

“มีผู้หญิงมากมายที่อาศัยในรถพ่วง”

ริชเซอร์พยักหน้า “อาจไม่มีอะไรเลยก็ได้ แต่ผมอยากรู้ให้แน่ใจ”

อีกฝ่ายเงยบไปอีตี่ใจ มีเพียงเสียงเครื่องยนต์และสายลมเย็นพัดผ่าน
สายโทรศัพท์

“โอกาสสุดท้าย” ตำรวจเตือน “ฉลาดหน่อย ขึ้นรถเถอะ”

“ผมจะไม่ใช่ไร” ริชเซอร์ยื่นกราน ถอยกลับ ยึดตัวตรง

ตำรวจส่ายหน้าด้วยความผิดหวัง รออยู่สักพักก่อนยอมจำนนต่อความรั้น
ของริชเซอร์ เขาเคลื่อนรถช้า ๆ ฟันควันออกทางปลายท่อไอเสีย

ริชเซอร์มองตามรถสายตรวจจนลับมุมถนน เดินกลับไปยังจุดที่ซึ่งกลุ่ม
บิกไบค์ในชุดดำปรับรูปขบวนเป็นครึ่งวงกลมอีกครั้ง